

LOV og EVANGELIUM

Nr. 3

MARS 1999

35. årgang

Redninga kjem frå himmelen!

Av Dag Rune Lid

I 2. Kongebok 6 står det ei forteljing om Elisa og tenaren hans, som har vorte til oppmuntring for himmelvandrarar opp gjennom historia. Kongen i Syria har omringa byen. Då tenaren til profeten kjem ut om morgonen og får sjå det, ropar han: «Å, meister, kva skal vi gjera?» Frå menneskeleg synsstad såg det håplaut ut - dei var omringa av fienden på alle kantar.

Vi er omringa av fienden

Det kan opplevast slik i dag også for guds barnet, når verdsleggjeringa grip både folket og dei kristne, og «fienden» kjem endog i bispekjole. Og ikkje nok med det du opplever i det ytre, men du kjenner på fienden djupt i din eigen barm, og må seie med songaren «synden meg plager, netter og dager». Det er ikkje alltid lett å finne ord for det ein føler - det blir berre eit sukk i eins indre: «Å, meister, kva skal vi gjera?» Det er som ein blir omringa på alle kantar.

Ver ikkje redd!

Fins det redning nokon stad? Kva gjorde tenaren? Han lytta til Herrens

tale gjennom profeten, til Ordet. Det er redninga også i dag. Kva sa profeten: «Ver ikkje redd! Dei som er med oss, er fleire enn dei som er med dei.»

Og Elisa bad og sa: «Herre! Opna augo hans så han kan sjå!» (2Kong 6:16-17) Profeten såg noko som tenaren ikkje såg. Han såg det Gud såg og så fekk han vitne om det for tenaren.

Berging kjem frå himmelen

Kva fekk tenaren sjå? Han fekk sjå at fjellet var fullt av hestar og eldvogner frå himmelen som bar bod om frelse og redning. I tru fekk han sjå at fienden var ynkeleg fortapt mot Herrens veldige hær. Den Gud som seier «Ver ikkje redd!» står ved sine løfter i sitt ord!

Så er det om å gjere at du og eg ved Guds ord får opna våre augo som tenaren, slik at me får sjå situasjonen frå Guds synsstad. Ut frå menneskeleg ståstad er du og eg fortapt i denne verda, utan håp om berging. For synda si skuld står vi under Guds vreide og dom - evig fortapt. Og ofte ser det ut som om synda og ondskapen skal sigre i livet mitt.

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Faste medarbeidere i bladet:
Sven A. Berglund, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær: Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Postgiro 0801 56 82133
Bankgiro 3204 10 10222

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98, fax 33 33 91 40
Bankgiro 2490 45 39496
Postgiro 0825 07 71534

Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

Men kva seier Guds ord? Høyr! Lytt til profeten, til Ordet - til Gud sjølv!

I Guds ord får du sjå noko anna. I Guds ord får du møte han som sigra for deg! I Guds ord får du sjå at Gud er forsona med syndaren i Jesus! I Guds ord møter du Sigerherren frå Golgata! I Guds ord møter du Guds løfter! I Guds ord møter du han som er vegen, sanninga og livet - han som gjev evig liv til alle som kallar på navnet hans!

På veg mot himmelen

Redninga er å søkje inn i Ordet. Der møter Gud syndaren, talar til han og viser si frelse. Der vert du spart for mykje frykt for framtida, for der står det om framtid og håp.

Brorson hadde opplevd noko av dette og difor kunne han syngje:

Jeg går blant engler hvor jeg går; De skal meg vel bevare, Slett intet Satans makt formår Mot slik en himmelskare. Bort verdens sukk og sorg, Jeg går i engleborg, Og ingen rører meg et hår - Jeg går blant engler hvor jeg går.

Jeg går til himlen hvor jeg går; Frimodig da, mitt hjerte! Kun dit hvor du en ende får På all din synd og smerte! Bort verdens lyst og prakt, Til himlen står min akt! All verdens eie jeg forsmår - Jeg går til himlen hvor jeg går.

Sb. 348. 4,6

Verden er forlikt med Gud

Av Per Bergene Holm

Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtredelser og la ned i oss ordet om forlikelsen. Så er vi da sendebud i Kristi sted, som om Gud selv formaner ved oss. Vi ber i Kristi sted: La dere forli-ke med Gud!

2Kor 5:19-20

Frelsen er ikke noe som skal skje og som kan skje, men det er noe som har skjedd, det er et fullbrakt verk. Det rekkes oss i evangeliet, og er uforskyldt og av bare nåde.

Gud har forlikt oss med seg selv

Det som vi ikke kan, det som vi med all vår iver aldri kan nå fram til, å forlikes med Gud, det har Gud selv gjort. Han har forlikt oss med seg selv ved Kristus. Ja, vi leste det her, at Gud i Kristus forlikte verden med seg selv. Og verden er ikke bare de fromme og gudfryktige, men det er alle mennesker, hele den syndige, gudfiendtlige og fortapte menneskeslekt.

Ingen er unntatt

Da Jesus ved Jordan lot seg døpe med synderes dåp, så innebar det at han bekjente all verdens synd

som sin. Han gikk inn under all synd som var gjort like fra Adams synd og til det siste menneske som skal leve på denne jord. Han tok på seg verdens synd. Jesus tok på seg å møte Gud, å møte den hellige og allmektige Gud i sin hellighets vrede og dom over synden, i alle menneskers sted, i ditt sted og i mitt sted. Han skulle skape forlikelse, forsone verden med Gud.

Synden måtte få sin dom

Vi forstår ikke hva det innebar, men Jesus forsto det. Han svettet i angst, hans sjel var forferdet, han ba med sterkt skrik og tårer, for han visste at å forlike den syndige verden med Gud var umulig uten soning, synden måtte få sin dom. Og dommen var døden, forbannelse bort fra Gud. Jesus måtte smake fortapelsens gru.

Jesus måtte dø for verdens synd

Gud kunne ikke forlikes uten oppgjør, uten at synden fikk sin dom, uten full og hel soning. Derfor måtte Jesus dø. «Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham.» (Jes 53:6) Oss alle! Her er ingen unntatt, heller ikke du, hvor skitten og syndig og heslig du er. Jesus «er en soning for synder, og

det ikke bare for våre, men også for hele verdens.» (1Joh 2:2)

Gud er fullkomment forlikt

Verden er forlikt med Gud, verdens synder er sonet. Gud er en forsonet Gud. Han trenger ikke lenger til forlikelse, for han er forlikt. Du kommer for seint med alt ditt strev for å behage Gud, for å gjøre ham til lags. Han er fullkomment forlikt ved Jesu død. Alt som skapte skilsmisse er tatt bort, forhenget er borte, himlen er åpen.

Skyldbrevet er utslettet

Himlen er åpen over deg! Den er åpen over meg! Det er derfor Gud kan innby og si: Kom, for alt er ferdig! "Evangeliet taler ikke om noe som skal skje, men om noe som er skjedd" (Rosenius). Gud er forsonet, synden er utslettet, skyldbrevet er utslettet og tatt bort (Kol 2:14). Den synden som du sliter med, som du kanskje ligger under for og som har tatt fra deg all frimodighet, den synden er sonet, den er oppgjort, og skyldbrevet som Gud har skrevet i mot deg i sine bud, det er utslettet og tatt bort. Du skal slippe å skape forlikelse, for Gud er allerede forlikt, og det er ikke noe som først gjelder når du har blitt from og gudfryktig, men du ble forlikt med Gud ved hans Sønns død da du enda var en fiende av Gud (Rom 5:10).

Hører du det? Du er forlikt med

Gud. Gud venter ikke på at du skal gjøre noe eller oppleve noe eller få til noe for at han skal kunne ta i mot deg, for han er forlikt.

Du får komme som du er

Gud er som faren i liknelsen om den bortkomne sønnen. Ennå mens sønnen var langt borte så faren ham og løp ham i møte, lenge før sønnen hadde fått sagt noe eller gjort noe. Faren trengte ikke til noen forlikelse fra sønnen, for han var allerede forlikt. Derfor fikk sønnen komme akkurat som han var, uten krav om bot og bedring først.

Jeg vet ikke om vi riktig kan fatte dette, at vi skal få komme som vi er, midt i fallet, midt i syndelivet. Vår naturlige religiøsitet reagerer og synes det er for lettvint, for lite alvor, for betingelsesløst. Må ikke jeg gjøre noe med synden i livet mitt, må ikke jeg i det minste ha noe å komme med, litt anger eller tro? Det er ikke galt å ha verken anger eller tro, men det har intet her å gjøre, som grunnlag for å bli tatt imot hos Gud. Der blir det som fremmed ild! Gud tar ikke imot deg fordi du angrer og bekjenner dine synder, eller fordi du tror og søker ham. Nei, han tar imot deg fordi han alt er forlikt, fordi Jesus har sonet din synd og brøde og tatt bort alt som skilte. Det er for Jesu skyld at Gud kan strekke sine hender ut mot den syndige verden og rope: «Kom, for alt er ferdig!» og

«den som tørster, han får komme! Og «den som vil, han får ta livets vann uforskyldt!» (Åp 22:17).

Unndrar seg til fortapelse

De som går fortapt, de går ikke fortapt fordi de syndet i og for seg, men fordi de ikke ville komme. Synden er sonet og skyldbrevet er tatt bort, Gud er forlikt og strekker sine hender ut mot verden. Han vil at alle skal bli frelst, derfor har han også skaffet til veie soning for hele verdens synd, ikke bare for noen få utvalgte. Når noen går fortapt, så er det ene og alene fordi de ikke vil la seg frelse, de unndrar seg til fortapelse. Du er vel ikke blant dem som unndrar seg til fortapelse?

Gud er ikke lenger vred

Gud vil at du skal bli frelst. Han har forlikt deg med seg selv ved Jesu død til soning for dine synder. Hele anklageskriftet mot deg, skyldbrevet som du hører opplest når du leser Guds bud, det tok Jesus bort da han naglet det til korset, det ut-slettet han med sitt blod, for han gjorde opp for det. Gud har fått dobbelt for alle dine synder. Han er ikke lenger vred, han er forlikt og han vil ha samfunn med deg. Derfor innbyr han deg og sier: «Kom, for alt er ferdig!» Han innbyr deg ikke til mørke og fengsel, men til bryllup, til evig liv i samfunn med seg. Han stiller ingen krav, men sier: «Kom, kjøp og et,

ja, kom, kjøp uten penger og uten betaling, vin og melk.» (Jes 55:1)

Gud tvinger ingen

Likevel koster det for mye for mange, derfor unndrar de seg. For selv om Gud har skaffet til veie frelse for alle, så tvinger han ingen. Selv om han er forlikt, så innebærer ikke det at verden som sådan er frelst uten videre. Nei, for Gud tvinger ingen, han bare innbyr. Men så er også hans innbydelse virkelig alvorlig ment. Det skal du vite, at du er også innbudt.

Innbydelse til deg personlig

Så sant du har hørt Guds ord, så har du hørt innbydelsen. Og den skal du få ta like personlig som om Gud selv sto foran deg og talte til deg. Du skal slippe å vente på noen spesiell anledning, et løsningsord eller noe slikt, som tegn på at Gud taler til akkurat deg. Nei, fordi Gud er forlikt, så er det intet som hindrer deg fra å komme, og enhver innbydelse er alvorlig ment. Derfor sier også Guds ord: «I dag, om dere hører hans røst, da forherd ikke deres hjerter.» (Hebr 3:7-8) Om du hører hans røst, ja så er det alvorlig ment, så derfor må du gjøre etter det du hører. Innbyr Gud, så skal du få komme!

De ville ikke komme

Går du eller jeg fortapt, så er det

ikke fordi Gud ikke ville at vi skulle bli frelst, eller fordi vi ble stengt ute, men fordi vi ikke *ville* komme, fordi vi forherdet våre hjerter og stengte oss selv ute. Det kan være så mange årsaker til at et menneske stenger seg selv ute og unndrar seg til fortapelse. Det kan være alt som er i denne verden som er mer kjær enn samfunn med Gud og livet med ham. Jesus taler om åker og kjøpmannskap, familie og rikdom.

Judas avslo Jesu innbydelse

For Judas var det kjærligheten til pengene, en synd han ikke ville gi slipp på, og så kom han ikke til Jesus, - enda Jesus døde også for Ju-

das og sonde hans synd, enda Jesus også elsket Judas og ville at han skulle bli frelst. Men Judas unndro seg og Jesus måtte la ham gå. Slik måtte Jesus også la den rike unge mannen gå. Jesus hadde ham kjær. Jesus innbød ham til å følge seg og få del i en skatt i himmelen, men mannen avslo og gikk bort. Hans hjerte hang ved rikdommen og så gikk han bort fra Jesus.

*«Men alle dem som tok i mot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn, de som tror på hans navn.»
(Joh 1:12)*

L&E

Vår åndelige løvhyttefest

Av evangelist Ubaldo Marca, Peru

Men jødernes høytid, løvhyttefesten, var nær. (...) Men etter at hans brødre var gått opp til høytiden, da drog også han opp - ikke åpenlyst, men i det skjulte.

Joh 7:2,10

Jeg ville så gjerne være et Herrens redskap. Måtte Han få oss i tale ved sitt ord!

I 3. Mosebok 23:33-44 kan vi lese om løvhyttefesten. Gud påbød løvhyttefesten etter utgangen av Egypt og foreskrev hvordan den skulle være. Det

var en gledesfest over utfrielsen fra Egypt. Hensikten var at Israelsfolket skulle minnes slaveriet og utfrielsen og hvordan Gud sørget for dem i ørkenen. Løvhyttefesten var innsatt for folkets skyld, - den var ikke noe offer til Gud.

Du og jeg trenger å minnes hvordan vi levde, hva vi er fridd ut av. Vi står i fare for å glemme hva vi er frelst fra og hvem som har frelst oss. Løvhyttefesten skulle minne folket om hvem de var og hva de var frelst fra, for at de ikke skulle opphøye seg (Neh 8:8ff).

Det hendte en gang i et land at en fattig bonde ble kongens betrodde tjener. Han bodde i en stor og kostelig leilighet, men i den hadde han et hemmelig rom som ingen andre fikk komme inn i. Kongens andre tjenere irriterte seg over dette, og misunnelige som de var rapporterte de til kongen og sa: Denne din tjener er utro mot kongen. Han har et hemmelig rom som ingen kommer inn i, selv ikke kongen. Kongen ble vred og inispiserte tjenerens hus. Han ble vist rundt og fikk se alt unntatt det ene rommet. «Er dette alt?» spurte kongen. «Nei, jeg har et rom til,» svarte tjeneren. Dette ville kongen se, og tjeneren åpnet beskjedent døren. Der hang det noen gamle, skitne klær og en utslitt hatt. Kongen undret seg, og tjeneren måtte forklare: «Når jeg blir hovmodig over min høye stilling går jeg inn her og ser på mine gamle klær og kommer i hu hvem jeg var før jeg fikk denne høye stilling.»

Loven påtaler vår synd. Den som ikke kjenner sorg over synden ferdes i Herrens hus uten å eie liv i Gud. Har du sorg over din synd? Kjenner du deg dømt av de ti bud? Budene uttrykker Guds vesen. Hvis du har brutt dem er du ferdig, uten håp! Hva med deg i dag? Dømmer din synd deg? Det er nødvendig å høre loven. Hvis ikke kommer vi ikke til sannhets erkjennelse om hvem vi er, om vår syndige tilstand.

I Joh 7 er Jesus hemmelig tilstede på løvhyttefesten. Hvorfor reiste han

opp i hemmelighet? Jo, fordi de hatet ham og ville ham til livs. Så står Jesus fram og underviser i templet (v. 14) og alle blir forundret over hvor han har sin kunnskap fra.

Jesus sier: «Den som tørster komme til meg. Skjønner dere ikke at løvhyttefesten handler om meg? Forlat deres løvhytter, deres religiøsitet: Kom til meg! Her er livet! Her slukkes deres tørst!»

Kanskje du strever med din løvhyttefest? Du strever med å takke Gud, med å holde loven? Kom til Jesus. Han er lovens ende. Han er frelse, liv og salighet for deg og meg!

Hvem har ikke hugget palmegrener, svingt dem for Herren, gjort sitt beste? Men våre palmegrener visnet. De var avhugget, uten vann. Kom til Jesus! Han er livets vann! Fly til ham! Han er det levende vann og det levende brød.

Tenk over livet ditt i dag! Kanskje du strever med ditt åndelige liv og blir aldri tilfredsstilt? Bare Jesus kan tilfredstille deg! Alt ditt strev er forgjeves!

«Kjære Jesus! Vis oss våre synder ved loven og før oss fram til din velsignede person, til din herlighet og frelse! Amen.»

*Fra tale ved bibelkurs i
Peru i januar 1999.
Oversatt av Jon E.*

L&E

Misjonsarbeidet i Peru !

På lufta 15 timer om dagen fra kl 0500!

Av Jon Espeland

Det blir tidlige morgener for radioevangelisene våre i Peru. Klokken 0500 setter de seg foran mikrofonen og går på lufta. De må opp ved fire-tida for å rekke det. Våre tre evangelister deler ansvaret for radioen mellom seg slik at to av dem har vakt en måned om gangen, og den tredje tar seg av personlig oppfølging, husbesøk og bibelstudium med nye kristne. Vaktene i radioen er fra kl 0500-1300 og fra 1300-2000. De er på lufta 15 timer om dagen, så sant mulig alle ukens syv dager! Likevel hender det at de må stenge radioen deler av søndagen når alle evangelistene er opptatt i forkynneroppdrag ute i forsamlingene. Vi har enda ikke fått automatisk utstyr slik at radioen kan sende uten at noen betjener den. Det er neste ønske for radioarbeidet. Når vi får råd til slikt utstyr vil vi kunne frigjøre mer tid for evangelistene til forberedelse, sjelesorg og husbesøk samtidig som radioen går på luften.

Jeg talte på et søndags formiddagsmøte i Arequipa nå i februar. På første benk satt evangelist Ubaldo Marca. Jeg så at han ble trøtt et stykke ut i preke-

nen, og plutselig duppet han av. Hans bror dultet ham i siden og han voknet til med et rykk. Jeg spøkte litt med ham etterpå. «Du skjønner det broder,» sa han, «det var jeg som hadde morgenvakten på radioen i dag.» Kl 0500 gikk han på luften med program på indianerspråket Aymara som er Ubaldo's morsmål. Ikke så rart at han ble litt trøtt ved 12-tida!

Indianerne i Peru er tidlig oppe. «Er det nødvendig å begynne så tidlig?» har mange spurt. «Ja», svarer evangelist Eusebio, «vi vet at vårt folk er tidlig oppe og da vil vi gi dem Guds ord.»

I studio står mottoet oppslått med store bokstaver på veggen: «Du skal tale mine ord til dem enten de hører eller lar det være.» (Esek 2:7) Det er viktig, både for oss og våre nasjonale medarbeidere at radioen skal være en kanal for Guds ord, og ikke en populær-radio med kristen profil. Vi vil ikke spørre etter hvor mange som lytter, men de som lytter skal få høre Guds ord! Det er vårt kall. Og arbeidet bærer frukter. Slik vil vi fortsette!

Blodets bånd

Av Jon Espeland

I forrige måned satt jeg i Arequipa og snakket med Ubaldo Marca, en av våre nasjonale evangelister. Vi samtalte om åndelige erfaringer i kristenlivet. Ubaldo ble en kristen på begynnelsen av nitti-tallet. Han ble med kona si på et evangelisk møte, men hadde «prøvd» evangelisk kristendom før og mente at det ikke var noe for ham. Men han ble grepet av en sangtekst om frelsen i Kristus og bestemte seg for å bli en kristen.

Selv ble jeg kjent med Ubaldo en tid etter dette. Han var aktivt med i vitnetjenesten og vitnet for andre om det han selv hadde opplevd. Men det var et klart lovisk drag over vitnesbyrdet hans. De frigjorte, evangeliske tonene manglet. Ubaldo strevde med sin nye bestemmelse og med å få skikk på livet sitt, - inntil alt raste sammen for ham. Spesielt trekker han fram en hendelse hvor han som en kristen falt for fristelsen til å lure til seg penger han ikke hadde rett på. Samvittigheten slo ham og han ble knust og dømt over sin synd.

Jeg samtalte med Ubaldo den gang han var dypt nede i mørket. Han var knuget av sin synd. Jeg forsøkte å forkynne evangeliet for ham, men han tok ikke i mot. «Du kjenner ikke meg,» sa han, «jeg er en uforbederlig synder. Nåden kan ikke gjelde for meg slik jeg er. Det blir for enkelt!» Jeg nådde ikke inn til ham og måtte bare be Gud om å føre ham inn i lyset og åpenbare evangeliet for ham.

Så gikk det lang tid, helt til et bibelkurs vi hadde i desember 1997. Jeg hadde hørt flere taler av Ubaldo i mellomtiden, men alt var lov og loviskhet. Jeg må tilstå at jeg tenkte: «Hvordan skal dette gå? Du taler for andre og har sett så lite selv.»

Så kom talen om kvinnen som var grepet i hor (Fra Joh 8, gjengitt i L&E nr. 3/98). Jeg måtte prise Jesus! Ubaldo's vitnesbyrd var nytt. Det var ikke den gamle lovtrellen, men et av evangeliets frie barn som talte. Det var som varme, svalende vårvinder med evangeliets søte duft. Ubaldo var flyttet like inn for Guds åsyn, - han som trodde han aldri skulle komme dit på grunn av sine mange synder. Men Jesu blod hadde ført ham dit!

Da vi samtalte nå i januar sa Ubaldo det omtrent slik: «Det er vanskelig å bli løst ved evangeliet - en lang vei. En må gjøre noen erfaringer på denne veien - hvem en selv er...» Han så ut i luften, tenkte på sitt liv, hvordan Gud hadde ført ham gjennom død og konkurs ved loven til glede og liv ved evangeliet. Han flyttet blikket og så meg inn i øynene. Sa ingenting. Øynene strålte. Evangeliets glede. Det grep hjertet mitt. «Jeg kjenner at det er noe som binder oss sammen,» sa jeg. «Vi er jo vasket i samme blod,» svarte han stille.

Det er en glede i misjonsarbeidet, denne: Å kjenne det hellige samfunn i Jesu Kristi blod!

L&E

Kirke og radiostudio i Peru

Av Jon Espeland

Først av alt har vi trang til å takke alle dere som har vært med å gi til nytt kirkebygg og radiostudio i Arequipa! Det er to årsaker til at det har trukket ut med byggingen. Den ene var kirketomtens beliggenhet, den andre et behov for å legge radiostudio til et mer sentralt strøk av storbyen Arequipa. Det viste seg etterhvert at den gamle kirketomten var vanskelig å finne for ukjente. For det første lå den i en bakgate, og dertil langt fra nærmeste bussholdeplass. Derfor vokste det fram et ønske om en ny tomt.

En ny tomt er nå kjøpt, og den gamle satt ut for salg. Den nye tomten ligger ved en hovedvei som gjør den lett tilgjengelig med buss. Det er nesten en forutsetning for en kirke i Peru ettersom nesten ingen blant indianerbefolkningen verken har bil eller sykkel. Dessuten er den nye tomten større og mer strategisk med tanke på å nå en større befolkning. Vi tror det er Gud som har lagt dette til rette og gitt oss en tomt som er mye bedre enn den gamle!

Det har også vokst fram et ønske om at radiostudio og evangelistkontorer bør ligge mer sentralt. I dag holder vi til i et nybyggerområde ca 15 km utenfor sentrum av Arequipa. Når vi gjennom radioen inviterer folk til samtale og sjelsorg, viser det seg å være både langt og vanskelig å finne fram. Og det har vært et problem for fattige fra andre ny-

byggerstrøk at bussutgiftene blir dobbelt så høye som til sentrum. Mange ser seg ikke råd til å reise så langt! Samarbeidskirken INEL-Peru går derfor inn for å finne tjenlige lokaler til kontor og radiostudio sentralt i Arequipa. Det betyr at det blir en delt løsning, og ikke som tidligere planlagt med kirke, kontorer og radiostudio i samme bygning.

Rent praktisk vil det si at vi nå går i gang med å bygge kirken og at INEL-Peru forsøker å finne lokaler i sentrum som vi kan kjøpe oss inn i gjennom et innskudd. Slike innskudd er en vanlig form for eiendomshandel i Peru. Det betyr at INEL-Peru beholder lokalene så lenge innskuddet står hos huseier, og at lokalene kan leveres tilbake mot innfrielse av det samme innskuddsbeløpet.

Tilsammen har vi fått inn kr 212 275,- i gaver og lån fra misjonsvenner til disse formål. Dette er en del mindre enn behovet, men INEL-Peru vil forsøke å gjøre det beste ut av disse midlene. Vi har lagt opp en plan for to byggetrinn av kirken og setter nå i gang det første. Så får trinn 2 vente til økonomien tillater det. I praksis vil det si at vi prioriterer selve møtesalen og at andre rom, som søndagsskolelokaler o.l. må vente.

Må Herren velsigne disse midler så de blir til Guds rikes fremme!

Vi takker alltid Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, når vi ber for dere. For vi har hørt om deres tro på Kristus Jesus ... For også til dere er evangeliet kommet, ... og det bærer frukt og vokser. (Kol. 1:3-6)

Disse fire står på Lekmannsmisjonens lønningsliste. Fra venstre: Damian Heredia, evangelist; Celso Valdiglesias, styreformann/daglig leder; Ubaldo Marca, evangelist; Eusebio Alvis, evangelist.

Dette er den nye kirketomten i Arequipa hvor byggingen settes i gang nå i vinter. De nasjonale kristne er entusiastiske og takknemlige til Gud for at de nå skal få egen kirke. Vær med å be om at kirken må bli til åndelig velsignelse og fremme Guds rikes sak i Peru!

SALIG I KRISTUS

Av Lars Fossdal

Bibelen priser noen mennesker salige. Ved første tanke skulle vi tro at det var slike som hadde lyktes med mest mulig i livet, de som ved flid og dyktighet hadde klart å mestre livets mange utfordringer og muligheter. Men ser vi etter i Skriften hvem disse menneskene er, så er de ikke nødvendigvis mennesker som var heldige i livet, med utdanning, materielle verdier eller karriere.

Nei! I Rom 4:6-8 prises det menneske salig som Gud tilregner rettferdighet uten gjerninger. Det betyr at Gud har erklært dem for å være rettferdige uten at de er rettferdige i seg selv. Videre står det: «Salige er de hvis overtredelser er forlatt, og hvis synder er skjult. Salig er den mann som Herren ikke tilregner synd.» Her står det med rene ord at de salige har overtredelser og synder, men de blir dem ikke tilregnet.

Vi ser da at det er den som står i et nådeforhold til Herren som er salig. På Golgata opprettet Gud en nådestol i og med at våre synder ble betalt og utslettet av Jesus. Gud innbyr syndere til å komme til Jesus. Hos ham får de Jesu rettferdighet og syndenes forlatelse (syndene blir ikke tilregnet oss), og de får alt hva de trenger både for livet, døden og dommen. Alt dette er av nåde, og de får del i det uten at de fortjener det. Egentlig fortjener alle mennesker

at Gud forkastet dem og lot dem gå evig fortapt på grunn av deres synder. Ja, Gud sier selv at syndens lønn er døden (Rom 6:23).

Men Paulus skriver slik i Rom 5:1: «Da vi nu altså er rettferdiggjort av troen, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus, ved hvem vi også har fått adgang ved troen til denne nåde i hvilken vi står.» Skriften priser dem salige som er rettferdiggjort ved troen på Jesus.

Midt i all sin nød, sin synd og sine trengsler, er de salige fordi de har del i Kristi rettferdighet, i Hans seier og herlighet. Det er nettopp det de har i Jesus som har gjort dem salige.

Å være salig er ikke en følesessak, men en tilstand, uavhengig av indre og ytre omstendigheter. I Matt 5 beskrives de salige: De er fattige i ånden, de sørger, de er saktmodige (overlater sin sak til Herren), de hungrer og tørster etter rettferdighet osv. De er ikke salige fordi de har det slik, men fordi, som det står: Himlenes rike er deres, de skal trøstes (både her i tiden og fullkomment i himmelen), de skal arve jorden (leve evig), de skal se Gud osv. Det lyser av håp og fremtid for disse.

Et annet kjennetegn på disse er trangten etter å finnes i Kristus, ikke

med sin egen rettferdighet, den som er av loven, men med den som fåes ved troen på Kristus, rettferdigheten av Gud på grunn av troen. De har også en trang etter å kjenne Kristus og kraften av hans oppstandelse og samfunnet med hans lidelser (Fil 3:9-10). De lengter etter det fullkomne Guds rike hvor de skal være rene, hellige og fullkomne i ånd, sjel og legeme.

Som Jesus i dag er befridd fra synd og nød, skal alle som tror på ham en dag bli befridd fra synd og nød. Som Jesus er ferdig med fornedrelsens tid, slik skal de troende etter å ha opplevd fornedrelsen her i tiden, en dag sitte i himmelen for all evighet.

Evangeliet er så fullkomment at den som har del i det, ender i himmelen til

slutt. I Jesus har Gud gitt dem alt det de trenger for livet her, for døden og dommen. Derfor sier Paulus: «Gud være takk, som alltid lar oss vinne seier (grunn tekst: lar oss triumfere) i Kristus.» (2Kor 2:14) De salige når ikke himmelen ved sin egen seier. Nei, de når himmelen ved å ha del i Jesu seier over synden.

Skriften sier i Salme 34:9,23: «Salig er den mann som tar sin tilflukt til ham (Jesus).» Og: "Ingen av dem som tar sin tilflukt til ham (Jesus), dømmes skyldig.»

Så lyder det store og alvorlige spørsmål til deg: Skal du dømmes skyldig til en evig fortapelse, eller er du blant dem som Skriften priser salig?

L&E

Med hjertet tror en til rettferdighet, og med munnen bekjenner en til frelse.

Rom 10:10

Vitnesbyrdet, bekjennelsen er en personlig bekjennelse av et hjerteforhold til Jesus. Det er mer enn en teoretisk overbevisning. Det vitner om et personlig liv med Jesus.

Først kommer hjertets bekjennelse og fra hjertet kommer munnens bekjennelse. Munnens vitnesbyrd uten hjertets bekjennelse er ingen bekjennelse. Og overbevisning i hjertet uten

munns vitnesbyrd, er ingen hjertets overbevisning. For det som hjertet er fullt av, taler munnen. Disse to ting henger uadskillelig sammen. Ikke alle som sier til Jesus «Herre, Herre» skal bli frelst. Forholdet til Jesus er en hjertesak.

Ordet er deg nær i din munn og i ditt hjerte. Det er opp til deg om du vil høre dette ord, så det kan skape liv, - åndelig liv i ditt hjerte!

*Luis Apaza, kristen bror.
Fra andakt under bibelkurs
i Peru i januar 1999.*

Dei tome kara

Av Anfinn Line

Ei kvinne, kona til ein av læresveinane åt profetane, ropa til Elisa og sa: Tenaren din, mannen min, er død. Du veit at tenaren din hadde age for Herren. No kjem ein som han stod i skuld til, og vil ta begge sønene mine til trælur. Elisa sa til henne: Kva kan eg gjera for deg? Sei meg, kva har du i huset? Ho svara: Tenestekvinna di har ikkje anna i huset enn ei krukke med salveolje. Då sa han: Gå til alle grannane dine og bed om å få låna heim nokre tomme kar — berre ikkje for få! Gå så inn og lat att døra etter deg og sønene dine. Og hell olje i alle kara. Etter kvart som dei vert fulle, skal du setja dei bort. Og ho gjekk frå han og lét att døra etter seg og sønene sine. Dei bar kara fram til henne, og ho helte i. Då kara var fulle, sa ho til son sin: Ber fram endå eit kar til meg! Men han svara: Det er ikkje fleire kar. Då stansa oljen. Så kom kona og sa frå om dette til gudsmannen, og han sa: Gå og sel oljen og betal skulda di. Så kan du og sønene dine leva av det som vert att.

2Kong 4:1-7

Her får me høyra om ei kvinna som var i stor naud. Ho hadde mis-

ta mannen sin, og sat åleine att med to gutar. Ikkje nok med det, men så kom det ein som hadde noko å krevja i buet etter mannen hennar og ville ta begge sønene til trælur. Sitasajonen hennar var ikkje lys. Den var i korte trekk fylgjande: Ho var åleine, ho var i naud og ho stod i gjeld.

Å vera ein kristen har alltid to sider. Den eine sida er den som vender opp til Gud, vår stilling hjå Gud. Den andre sida er dei kåra eller den tilstand me lever i her i verda. Desse to sidene kan vera vidt forskjellige.

Først litt om vår stilling hjå Gud: Då må me sjå til at me ikkje gjer same feilen som venene til Job gjorde. Dei tenkte at sidan Job vart så hardt plaga her i livet, kunne han ikkje ha det rett med Gud. Men vår stilling hjå Gud er ikkje grunna på noko i oss eller ved oss, men eine og åleine på Jesu soningsdød på Golgata kross. Det avgjerande for den ein-skilde av oss er om me er i Kristus. Då er det gamle borte, sjå alt har vorte nytt (2Kor 5:17). Me har tilgjeving for alle syndene våre (Salme 32 og 103), og står kledde i Guds rettferds klenad (Jes 61:10).

Så litt om den andre sida, vår tilstand her i verda. Her er det enka sin tilstand kjem inn: Åleine, i naud og i gjeld. Men er det slik å vera ein kristen?, vil sume innvenda. Er det ikkje alltid å ha det godt, alltid å vera herre over situasjonen? Nei, å vera ein kristen her i verda er ofte å kjen-
na seg i enkja sin situasjon. Mang ein kristen står åleine, det vere seg i heimen, på arbeidsplassen, i skuleklassen, i militæravdelinga. Også apostelen Paulus fekk prøva å stå åleine. I 2Tim 4:16 skriv han: «Då eg forsvara meg fyrste gongen, møtte ingen med meg, men alle forlét meg.»

Enkja var i naud for borna sine. Dei som er unge i dag har det ikkje alltid lett. Dei er utsette for eit press av freistingar som langt overgår det tidlegare generasjonar vart utsette for. Korleis skal det gå med den oppvaksande slekta? Det er eit spørsmål mange stiller seg. Sjølv om mange gode krefter prøvar å demma opp for til dømes bruken av stoff og andre rusmidlar, så er ikkje vegen lang til å enda som træl.

Men enkja fekk hjelp. Ho vende seg til profeten. Også for oss er det hjelp å få når med vender oss til Jesus. Profeten møtte henne med eit spørsmål: «Kva har du i huset?» Ei krukke med salveolje, det var det heile. Det var ikkje mykje, men

svært viktig. Då profeten fekk vel-signa det, vart det redninga både for henne og gutane. Salveolja er eit bilete på gudslivet, det nye livet i oss.

Nå fekk ho beskjed om å gå til naboane og låna heim tome kar, berre ikkje for få. Så skulle ho ta av den oljekrukka som ho sjølv hadde og hella over i dei tome kara. Ho gjorde som profeten sa. Då skjedde underet: Så lenge det var tome kar rann olja og fylte dei. Då alle kara var fulle, stansa oljen. Ho kunne selja oljen og betale gjelda. Seinare kunne ho og gutane leva av det som var til overs.

Kva har du i huset ditt? Det vil seia: Får Kristus bu ved trua i hjarta ditt? (Ef 3:17) Dette nye livet som du har fått, må du ikkje halda for deg sjølv, men dela med andre. Då fyller du olje i dei tome kara, og olja aukar. Guds rike veks og du får betalt gjelda di. Kvar gong du les og bed med borna, eller samlast med dei til sundagsskule, heller du olje i dei tome kara. Og kvar gong du vitnar for liten og for stor, heller du også olje i dei tome kara.

Så du får låne heim nokre kar, berre ikkje for få!

L&E

Det hellige samfunn

Av Karl Notøy

Det finnes etter Bibelen bare én Guds menighet, og den er sammensatt av frelste syndere i alle aldre. Det er ikke én menighet bare av unge mennesker, og en annen av bare eldre. De yngre og eldre utfyller hverandre. De unge trenger de eldres erfaring og tilrettesettelse, mens de eldre trenger de unges pågangsmot. En sunn og fremtidsrettet forsamling finnes der unge og eldre samles til andakt og bønn. De unge og barna trenger akkurat den samme åndelige mat som de eldre. Det står at «de åt alle den samme åndelige mat, og de drakk alle den samme åndelige drikk.» (1kor 10:3-4) I dag blir de unge fóret med åndelig grisemat, et oppsop som er en blanding av verdslighet, religiøse tanker og religiøs virksomhet. Underholdning er det vesentlige, Guds ord kommer på "kjøpet", og det kristne samfunn råtner innenfra.

Det alle trenger uansett alder og åndelig utvikling er Guds ord. Bibelen sier at «troen kommer av forkynnelsen». Hvis den muntlige forkynnelse av Guds ord uteblir, fødes det ingen sann tro. Hva skal vi samles om når Guds menighet samles? Er det ikke Guds ord som må stå i høysetet? Vi trenger at alvorret blir lagt ut for oss, at Guds ord får korrigere oss. Vi samles i bot og bønn, i forsakelse og tro.

I Guds menighet skal ingen være et hode høyere en de andre. Husk at vi al-

le trenger den samme nåde. Selv om vi har forskjellige oppgaver så skal vi akte de andre større enn oss selv. La oss be om at Det hellige samfunn kunne bli gjenreist hos oss. For det er i Det hellige samfunn den enkelte kristne kan vokse. Det gjelder mennesker i alle aldre.

Kjære kristne venn: Søk inn i Det hellige samfunn! Det hellige samfunn er ingen koseklubb. Det hellige samfunn er både en gave og oppgave, det blir ikke av seg selv. Det er om å gjøre at vi lever i ydmykhet overfor hverandre og at Guds ord blir retningsgivende for oss, - at vi tar Guds ord på alvor.

Vi skal hjelpe hverandre på veien til himmelen; oppmuntre, veilede og støtte hverandre. Egoisme og selvhevdelse har ingen plass i Det hellige samfunn. Der skal vi få tjene hverandre med de nådegaver vi har fått og oppbygge hverandre på vår høyhellige tro.

Og så skal vi få leve i fortrolighet overfor hverandre. Det hellige samfunn er et samfunn i åpenhet og fortrolighet. Skal vi bli bevart i troen gjennom denne verden, er Det hellige samfunn av avgjørende betydning.

Derfor søster og bror: La ikke din plass stå ledig når Guds folk samles til møter om Guds ord og bønn!

Kan Gud sende vekkelse i dag?

Av Paul André Bergene Holm

Paulus og Silas i Filippi

I Apostlenes gjerninger kapittel 16 leser vi om Paulus og Silas som forkynner evangeliet for første gang i Filippi. Paulus hadde i et syn sett en makedonier som bønnfalt ham om å komme over til Makedonia og hjelpe dem. Paulus og Silas prøvde straks etter at de hadde sett synet, å komme til disse menneskene som var i nød og trang hjelp. Den hellige uro som fylte disse Herrens vitner, har mye å si oss i dag. Vår tid er en travel tid, vi haster fra det ene til det andre. Det er på mange måter uro som preger sinn og tanker. Men hvordan er det med den hellige uro? Du må svare inn for Gud på dette spørsmålet.

At de må bli frelst!

«Brødre, mitt hjertes ønske og min bønn til Gud for dem er at de må bli frelst.» (Rom 10:1)

Paulus var urolig, han kunne ikke sitte stille og se på at hans medvandrere her på jord, gikk en evig fortapelse i møte. Derfor oppsøkte Paulus og Silas bønnestedet i Filippi (Apg 16:13). De oppsøkte dem i Filippi som ba til Gud om frelse.

De ufrelste må høre Guds ord!

«Vi kristne må ikke stenge oss inne på bedehuset!» blir det ofte sagt i

dag og «De kristne må bli mer synlige!» Det er helt sant, men likevel så fullstendig feil. Biskop Heuch sa det slik: «Hvis man gjør et milligram sannhet til den *hele* sannhet, forvandler det seg til et kilogram usannhet».

Det er en sannhet at vi ikke må stenge oss selv inne, og andre ute fra bedehuset, men det vil ikke si at det er galt å gå på bedehuset. Snarere tvert imot: Forsamlingen av de troende er stedet der Guds ord på en særlig måte blir delt ut til den enkelte.

«Så kommer da troen av forkynnelsen som en hører, og forkynnelsen som en hører, kommer ved Kristi ord» (Rom 10:17). I Det hellige samfunn blir den enkelte oppbygd på sin høyhellige tro. Og der kan ufrelste høre kallet til omvendelse og frelse.

Be dine ufrelste med på møte!

Spør du dine nærmeste ufrelste slektninger og venner om å være med for å høre Livets ord? Du er kanskje den eneste kristne de har kontakt med i det daglige?

Du ber kanskje til Gud om at han må kalle og dra på de ufrelste sjelene på hjemplassen din, at Herren må røre ved hjertene? Det er den sanne og bibelske vei å drive sjelevinnerarbeidet på.

Men når dine ufrelste venner ikke kommer på de møtene du ba Gud om å drive dem til, anklager du da Gud? Spurte du om de hadde lyst og anledning til å komme på møte? Ved et konkret spørsmål om å bli med på møte, har mange fått et møte med Gud og blitt fridd ut av mørkets makt og satt over i hans elskede Sønns rike (jfr Kol 1:13).

Vekkelsens omkostninger

Det kan koste å spørre dine nærmeste om å være med på møte, men det står om en sjel som skal leve evig.

Det har kostet å være en Jesu discippel og det vil alltid koste å eie det evige liv, men for Jesus kostet vår frelse langt mer enn vi kan fatte. «For å oppnå den glede som ventet ham, led han tålmodig korset, uten å akte vanæren.» (Heb 12:2)

Den glede Jesus oppnådde på korset, var å frelse sjeler for himmelen. Så må ikke du og jeg stenge for denne glede hos Jesus, men tvert i mot arbeide for Guds rikes sak så denne Jesu glede kan bli enda større.

Å samles om Guds ord, skattes høyt i mange av våre forsamlinger. Hvorfor opplever vi da så lite vekkelser, når Ordet får lyde rundt om i våre bedehus? En eldre kristen sa det slik: «Da jeg var ung, var jeg kalt av Gud. Men jeg stod imot vekkelser da den gikk over hjemstedet mitt. Det var ik-

ke så farlig tenkte jeg, for det blir jo vekkelser neste vinter også.»

Paulus og Silas opplevde det samme som denne eldre mannen, - stadig nye vekkelser. Nærmest hvor de enn kom, overgav folk seg til Gud, kom til tro på den Herre Jesus og ble døpt. Men det var ikke uten omkostninger å gå i de gjerninger Herren hadde lagt ferdig for Paulus og Silas. Ofte ble de utsatt for dødsfare, de ble slått, kastet i fengsel, hudstrøket, steinet, led skipbrudd osv. (Jfr. 2Kor 11:23 ff.).

I Filippi ble de kastet i fengsel, etter å ha fått avrevet sine klær og blitt hudstrøket. Men midt i trengslene fikk de be og synge lovsanger til Gud. Så fridde Gud dem ut av fengslet på en underfull måte. Ved hjelp av jordskjelv og et Guds under, sprang alle dørene opp og fangenes lenker falt av (v. 22-26).

Gud ville frelse fangevokteren

Da ser vi noe av Guds plan: Fangevokteren var i behov av et møte med Jesus! Alt det jordiske var falt i grus. Hans store oppgave, - å vokte disse underlige, lovsyngende jødene - hadde han ikke klart. Hans liv var mislykket, han ville ta sitt liv. Da han får høre at fangene enda er der, faller han på kne for Paulus og Silas' føtter og ber om frelse. Ikke bare fangevokteren fikk ta i mot Jesus som sin frelser den kvelden, men alle i hans hus (v. 27-33).

Romerske borgere

Men beretningen stopper ikke der. Paulus og Silas går tilbake til fengslet og får neste dag høre frihetsbudskapet. Fangevokteren får beskjeden «Sett disse menn fri!» (v. 35). Da får vi se en side ved Paulus som i grunnen virker overraskende. Han nekter å komme ut av fengslet. De er blitt hudstrøket uten offentlig lov og dom og kastet i fengsel, enda de er romerske borgere. Vi møter her en hellig selvbevissthet hos Paulus. Helt siden sin fødsel hadde Paulus hatt denne romerske borgerretten, men først nå, her i Filippi, gjør han seg bruk av den.

Tenk Paulus, som under navnet Saulus forfulgte menigheten, som søkte å finne de som tilhørte Veien for å føre dem fanget til Jerusalem, som hudstrøk de kristne og samtykte i mordet på Stefanus; han opplevde nå det samme som hans ofre måtte lide for Jesu navns skyld.

Det var nok ofte tungt for Paulus å tenke på de slag han hadde gitt de kristne. Men her i Filippi får Paulus selv lide for sin Frelser. Hvert eneste sekund under hudstrykelsen (v. 22) ville et eneste ord fridd dem fra det neste slaget: «Romere - vi er romere!» Men Paulus tidde. Han gikk i Guds ferdiglagte gjerninger selv når det medførte at han måtte lide urett.

Nød for styresmennene

Tenk på reaksjonen hos styresmennene når de fikk høre at Paulus og Silas var romere: «Hvorfor sa de

ikke det? Tenk på all den smerte de ville unngått.» Men lidelsen ble liten i Paulus og Silas' øyne, for de led for Jesu navns skyld. Og ikke bare det, men gjennom dette fikk Gud nå en fangevokter og hans familie med det salige budskap om frelse og forsoning.

I etterkant hevdet Paulus sin rett for om mulig også å nå styresmennene med et kall fra Gud til omvendelse.

Hva med oss?

Hvordan er det i ditt liv? Hevder du din rett, eller lider du for at Gud ved det kan få berge en sjel for himmelen?

Sjelevinnerarbeidet lå Paulus og Silas' hjerter. Det var det de levde og åndet for.

Våre virkemidler duger ikke

J. F. Løvgren skriver i sin bok «Under bann» om uteblivelsen av vekkelser i en forsamling. Det var et sykdomstegn som måtte tas alvorlig. De menneskelige virkemidlene for å forsøke å legge vekkelsen opp i Guds hender - som mange forsøker i dag også - mislyktes.

Løvgren skriver: «I sitt jag etter å vinne massene for Guds rike, hadde visst de åndelige lederne glemt at jo mer de spedde opp evangeliet med menneskelige tilsetninger, jo mindre kraft til frelse var det i det.»

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Bare Gud kan sende vekkelse!

Hva skal vi så gjøre? Vi skal lære av Paulus og Silas. De led tålmodig for Jesu navns skyld, de holdt bønn og sang lovsanger og ved det brøt vekkelsen ut i fangevokterens hjem.

Vi kan ikke lage vekkelse eller annonsere vekkelsermøter. Men vi kan

be Gud om vekkelse og lytte til Guds røst og be folk inn til et møte med ham og hans ord. Gud kan igjen - ved sin nåde - gjeste oss med vekkelse over land og folk i bygd og by.

Vil du være med å be om det?

L&E

Vunnet gjennom radioarbeidet i Peru!

Utsnitt fra søndagsmøte i Arequipa sentrum hvor de hver søndag kl. 0800 samles til forkynnelse og oppbyggelig sang. Denne forsamlingen er blitt til som et resultat av radioarbeidet Lekmannsmisjonen driver sammen med nasjonale kristne i Peru. I slutten av januar i år arrangerte Lekmannsmisjonen et bibelkurs sammen med den nasjonale kirken. Bibelkursene har vist seg å være til stor åndelig hjelp for de nye kristne. Også denne gangen ble vi rikt velsignet. (je)